

KAPITOLA DRUHÁ

Elenuta vzala nohy na ramena.

Sbíhala tři patra schodů k východu na ulici a doufala přitom, že se neotevřou žádné ze dveří, které mýjela. Všechny ostatní byty byly stejně nebezpečné jako ten, z něhož právě unikla. Na sobě měla jen otevřené tílko s ramínkem za krk a elastickou minisukni, spodní prádlo i boty jí chyběly, ale přesto utíkala dolů, co jí nohy stačily, poslední tři schody přeskočila a modlila se, aby si nevymkla kotník. Musí běžet. Pro jistotu se ohlédla za sebe nahoru. Nikdo se za ní nehnal. Ještě ne. Ale bude jim trvat nanejvýš šedesát vteřin, než zjistí, že je pryč.

Ovládla se, aby se nevyhrnula na ulici jako velká voda, až by za ní práskly dveře, místo toho postupovala opatrně a ven na noční vzduch vyklouzla ve vší tichosti. Ve čtvrti Dumbryden Gardens se nevyzna-
la, byt tam už měsíc bydlela. Není se čemu divit, když neměla dovo-
leno vycházet z bytu. Kvůli fošnám přibitým na vnitřní straně oken
terén ani nemohla obhlédnout svrchu. Nejdřív jí nebylo jasné, proč
to u policie nezbudilo podezření. Okna zabedněná zevnitř nebývají
ukazatelem legální činnosti. Vysvětlila jí to až jedna z žen, která tam
byla držena nejdéle.

„Zvenku to vypadá úplně normálně. V těch oknech jsou dětský zá-
clonky, květovaný závěsy a takový ty pitominky jako princezny, duhy
a srdíčka. Ty fošny jsou až za nima.“ O týden později žena zmizela a už
se nevrátila. Ani jedna z nich o tom nic nevěděla. Kolovaly mezi nimi
různé hypotézy a děsivé spekulace, ale nic jistého, s výjimkou jediné
věci, která Elenutu dohnala až sem. Nejrozšířenějším názorem bylo,

že to nějaký její klient přehnal a zabil ji. Nebo se třeba něčím nakazila
a pro další sexuální vykořisťování nebyla použitelná. Finlay si dával
záležet na tom, aby holky zůstaly čisté – ne kvůli nim, ale aby se k nim
zákazníci vraceli. Což by těžko dělali, kdyby jejich ptáci začali při-
pomínat kořenovou zeleninu a tekl by jim z nich hnis. Třeba utekla,
zašeptala jedna z nich. Kolovala mezi nimi zvěst o tom, že si do lemu
jedné své sukně měla zašít klíč. Proto Elenuta požádala o jakékoliv
oblečení, které by někde v domě přebývalo. Zdůvodnila to tím, že se
její kousky už nedají nosit, což ani nebyla velká nadsázka. Finlaymu to
pěkně zvedlo mandle. Jako jedna z nejnovějších členek jeho „týmu“,
jak jim Finlay posměšně říkal, byla Elenuta mezi zákazníky populár-
ní a vydělávala víc než všechny ostatní. Oblečení jí jednoho dne při-
stálo u nohou, když měla zrovna pauzu na sprchu. Klíč byl narvaný
do rozpáraného lemu jedněch šortek. Potom musela vyčíhat chvíli,
kdy nikdo nehlídal dveře na chodbu. Tahle potíž se nečekaně a bizar-
ně vyřešila, když dovnitř vešel muž s objemným balíkem zabalným
v novinách, který voněl po rozehráté čokoládě, a zahulákal: „Podte na
smažený marsky, vy huby nenažraný!“ Elenuta bez rozmýšlení popad-
la klíč a vyrazila.

Odtud ale už žádný plán neměla. Mohla se jen řídit svými instink-
ty. Zahnula doleva a uháněla uličkou mezi činžákem, z něhož právě
vyšla, a druhým, který stál v pravém úhlu od něj. Nejdříve se od nich
dostatečně vzdal a potom si rozmyslíš, co dál, řekla si. Několik poulič-
ních lamp bylo rozbitých. Někdy během dne slyšela, jak venku házejí
kameny, a občas tam propukl vítězoslavný pokřik, když někdo zasáhl
cíl. Tma jí sice chránila, ale zároveň jí únik ztěžovala. Její pronásledo-
vatelé oblast dobře znali. Jednu stranu uličky tvořila zadní stěna dal-
šího činžáku, druhou lemovaly řadové domky. Nikde neviděla hlavní
silnici, v níž vkládala svoje naděje. Kdyby si stopla nějaké auto, dostala
by se odtud nejrychleji, a ne že by se musela bát znásilnění. Ne když
jí jenom dneska přivedli do pokoje dvanáct chlapů. Podle chování
se totiž udělovaly odměny a tresty. Pokud jste se chtěli najíst, udělali